

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ ТА СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота
з корейської філології
на тему:

**ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА СИНТАКСИСУ В КОРЕЙСЬКІЙ І
УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ**

Студентки групи Кор24-21
факультету східної і слов'янської філології
денної форми здобуття освіти
Освітньої програми: Корейська мова і література та
переклад, західноєвропейська мова
Спеціальності 035 Філологія
Спеціалізації 035.066 Східні мови та літератури
(переклад включно), перша – корейська
Петренко Катерини Володимирівни

Науковий керівник: кандидат історичних наук,
доцент **Пророченко Наталія Олександрівна**

Національна шкала _____
Кількість балів _____
Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2024

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1	7
ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ СИНТАКСИСУ У	
МОВОЗНАВСТВІ	7
1.1. Поняття синтаксису в сучасному мовознавстві	7
1.2. Особливості синтаксису української мови	8
1.2.1. Мінімальна синтаксична одиниця.....	9
1.2.2. Словосполучення	9
1.2.3 Речення.....	11
1.3. Особливості синтаксису корейської мови	12
1.3.1. 단어와 어절	13
1.3.2. 구	14
1.3.3. 절	15
1.3.4. 문장.....	15
Висновки до Розділу 1	16
РОЗДІЛ 2	18
ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ТИПІВ РЕЧЕННЯ В КОРЕЙСЬКІЙ І	
УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ	18
2.1. Просте речення	18
2.2. Складне речення.....	20
Висновки до Розділу 2	27
ВИСНОВКИ	30
АНОТАЦІЯ	33
СПИСОК ВИКОРИСТАНИ ДЖЕРЕЛ	34

ВСТУП

Мова – це система комунікації, що використовує звуки, слова та речення для передачі думок та інформації. Вона є ключовим елементом культури та спілкування суспільства. Вивчення мови є об'єктом дослідження лінгвістики – науки, яка досліджує будову, функції та еволюцію мов.

Одним із важливих розділів лінгвістики є синтаксис, який вивчає правила, за якими слова упорядковуються в мовленнєві конструкції для створення змістовних речень, а також які зв'язки існують між ними. Розгляд синтаксису у контексті мовознавства дозволяє зрозуміти принципи, за якими функціонує мова як засіб комунікації.

Перше, що варто відзначити, це те, що вивчення синтаксису допомагає розкрити внутрішню структуру мови та її елементи. Аналізуючи відношення між словами в реченні чи фразі, ми розкриваємо основні принципи організації мови та її зв'язкової структури. Це сприяє не лише поглибленому розумінню самого явища мовлення, але й розвитку навичок у засвоєнні інших мов.

Вивчення синтаксису також допомагає покращити навички аналізу текстів та їх розуміння. Знання синтаксичних структур дозволяє правильно та логічно аналізувати текст, визначати головні та другорядні члени речення, встановлювати зв'язки між ними і правильно інтерпретувати зміст висловлення.

Отже, доцільність вивчення синтаксису полягає в тому, що він допомагає уникнути непорозумінь у комунікації, адже розуміння правильної структури речень важливо як для письмового, так і для усного мовлення.

Актуальність роботи обумовлена тим, що порівняльний аналіз синтаксису в корейській та українській мовах сприятиме поглибленню знань про структуру цих мов, збагаченню мовного досвіду та розумінню культурних відмінностей між ними.

Таке дослідження допоможе виявити спільні риси чи відмінності у будові речень обох мов, що сприятиме розвитку лінгвістичної інтеракції та міжкультурного спілкування.

Ця тема є актуальною, адже вона недостатньо вивчена на україномовному просторі: немає порівняльного аналізу синтаксичних одиниць, не розглянуто словосполучення та будову речення в корейській та українській мовах.

Порівняння синтаксису допомагає виявити різноманітні підходи до будовання речень, правила об'єднання слів та фраз у складні конструкції. Це може мати практичне застосування для лінгвістів, перекладачів, викладачів мов. Така робота може сприяти розвитку співробітництва та обміну досвідом між мовними групами та сприяти поглибленню культурного розуміння між країнами.

Ця робота орієнтується саме на синтаксичних одиницях та побудові речення. Знання правильної структури речень допомагає у вивченні граматики, правильному вживанні мови та спілкуванні з іншими людьми. Також речення допомагають у засвоєнні нової інформації та вираженні власних думок і почуттів. В даній роботі буде окреслено саме основні аспекти синтаксису, що може стати основою для більш подальших досліджень.

Мета. Зіставити структурні особливості синтаксису корейської та української мов та термінології з метою виявлення спільних рис та відмінностей між ними.

Завдання.

1. структурувати і порівняти терміни та саме визначення синтаксису в корейській та українській мовах, уточнити сутність поняття синтаксису в сучасному мовознавстві;

2. провести аналіз синтаксичних одиниць корейської та української мов;

3. виявити особливості синтаксису української мови;

4. провести аналіз особливостей синтаксису корейської мови;

5. порівняти структурні особливості синтаксису в корейській та українській мовах;

6. виявити спільні риси та відмінності у структурі синтаксису двох мов;

7. розглянути спірні питання, та особливості певних синтаксичних одиниць;

8. зіставити види речень в корейській та українській мові на основі синтаксичної побудови речення;

9. здійснити порівняльний аналіз типів речень в корейській та українській мові на основі синтаксичної побудови речення.

Об'єктом дослідження є синтаксис корейської та української мов.

Предметом дослідження є порівняльна характеристика синтаксису в корейській та українській мові.

Матеріалом дослідження слугують 54 синтаксичні одиниці, відібрані з наступних книг: 초등 국어 문법 한 권으로 끝내기, 전공 한국어 인문, 한국어 문법 총론 1: 개관, 음운, 형태, 통사, 말과 글을 살리는 문법의 힘: 두고두고 찾아보는 한국어 사용 설명서, 한국어교육능력검정시험 필수 핵심 이론서, 뿌리깊은 나무: 1 편 국어문법.

Методи дослідження. У даній роботі використовуються наступні методи: описовий – для пізнання вивчених питань даної теми, зіставний – для порівняння термінології та структури синтаксису і для окреслення спільних та відмінних рис а лінгвістичний аналіз.

Наукова новизна даної теми полягає у тому, що дістало подальший розвиток вивчення синтаксичних особливостей корейської та української мов, а також у проведенні порівняльного аналізу цих характеристик. Поглиблено порівняння термінології, структурних особливостей корейського і українського словосполучення та речення.

Практичне значення. Синтаксис визначає правила та структуру речень і тексту, що допомагає читачам розуміти точну інформацію, яку автор намагається передати. Використання правильного синтаксису в мові природи допомагає уникнути непорозумінь та забезпечує чітку комунікацію.

Завдяки порівнянню синтаксичних особливостей корейської та української мов, можна з'ясувати схожі та відмінні риси, що сприятиме кращому розумінню сутності кожної мови та взаємодії між ними. Такий аналіз дозволить розширити знання про граматику та синтаксис обох мов і може мати важливе значення для лінгвістичних досліджень. Також дана робота може бути використана в посібниках по вивченню корейського синтаксису.

Структура. Робота складається зі вступу, двох розділів, висновків, анотації та списку використаної літератури, який містить 18 позицій. Загальний обсяг роботи становить 35 сторінок.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ СИНТАКСИСУ У МОВОЗНАВСТВІ

1.1. Поняття синтаксису в сучасному мовознавстві

Перед тим як розглянути особливості корейського та українського синтаксису, варто ознайомитись з трактуванням мовознавства в обох мовах і яке місце у ньому займає синтаксис.

Отож, українське трактування мовознавства є наступним:

Мовознавство, або лінгвістика (від лат. *Lingua* – мова) – це наука про мову як суспільне явище, що служить засобом зносин людей, знаряддям творення й вираження думок, тобто як явище загальнолюдське. Мовознавство – це наукова дисципліна, що займається дослідженням природи мови, її структури, функціонування та розвитку. Предметом мовознавства є мова у всіх формах її прояву. (Левицький, Сингаївська, & Славова, 2006).

Мовознавство, або лінгвістика (від лат. *lingua* «мова») – наука про природну людську мову загалом і мови світу як її представників. (Кочерган, 2001).

Щодо корейського трактування, воно є наступним:

Корейська лінгвістика – це науковий напрямок, який систематизовано вивчає характеристики корейської мови. Традиційно її вивчають у трьох напрямках: звуки мови, граматики та семантики. (강현화, 박지순, 박수연, 안한나, 장준영, & 홍혜란, 2019).

Мова відіграє важливу роль в розвитку мислення суспільства. Так як мова виникла в суспільстві і впливає на саме суспільство, тобто вони є взаємозалежними та нероздільними. Через мовлення можна пізнавати історію, культуру народів і простежити розвиток людства, що безпосередньо впливає на еволюцію мови, її зміну під впливом різних чинників. Можна зробити висновок, що вивчення мови є важливим фактором для розуміння та тлумачення текстів як на побутовому рівні, так і в науковій діяльності.

Будь-яка мова складається з ярусів, які сегментуються за мовним рівнем. Одним із розділів мовознавства є граматики, яка у свою чергу поділяється на морфологію та синтаксис. Термін граматики (від грец. *grammatikē technē* – «мистецтво письма») – це розділ мовознавства, що вивчає граматичну будову мови, притаманні їй способи й засоби, завдяки яким сама мова стандартизує протиставлення слів, їхні зміни й побудову речень у процесі мовлення. Граматики як наука складається з 2-х розділів: морфології та синтаксису. (Глушченко, Ледняк, Овчаренко, & Рябініна, 2010).

Корейське визначення граматики полягає в наступному:

Граматики, у вузькому розумінні, відноситься до структури і системи слів і речень. Тому вивчення граматики поділяється на морфологію, яка вивчає зміни у формах слів і спосіб побудови слів, і синтаксис, який вивчає поєднання слів і склад речень. (강현화, 박지순, 박수연, 안한나, 장준영, & 홍혜란, 2019).

Отже, визначення мовознавства та граматики в обох мовах є подібним: мовознавство – це наука, що вивчає мову, її характеристику та структуру, та граматики – розділ мовознавства, який визначає правила, за якими слова між собою поєднуються у речення, а також вивчає особливості їх вживання і формування. І в корейському і в українському мовознавстві граматики поділяється на два розділи: морфологію і синтаксис.

1.2. Особливості синтаксису української мови

Синтаксис (грец. *syntaxis* побудова, поєднання, порядок) – розділ граматики, що вивчає систему синтаксичних одиниць і правила їх функціонування. (Шульжук, 2004).

Визначення предмета синтаксису, навіть в сучасному мовознавстві, є різним. Нижче наведено декілька інтерпретацій:

Різноманітні висловлювання щодо предмета синтаксису раніше зводилися до трьох основних поглядів: 1) предмет синтаксису – словосполучення; 2) предмет синтаксису – тільки речення; 3) предмет синтаксису – словосполучення і речення. (Дуденко, 2017).

До синтаксичних одиниць-конструкцій належать: 1) словосполучення; 2) речення. Мінімальна синтаксична одиниця є складником-компонентом речення або словосполучення. (Караман та ін., 2011).

Отож, в українській лінгвістиці набуває поширення поділ на три синтаксичні одиниці: речення, словосполучення, мінімальна синтаксична одиниця. (Вихованець, 1993).

На підставі вищенаведеного, можна дійти висновку, що визначення синтаксичних одиниць не є однозначним, і концепція кожного мовознавця є різною. Однак проаналізувавши різні інтерпретації, можна прослідкувати ієрархічний зв'язок синтаксичних одиниць: головною одиницею є речення, далі йде словосполучення і мінімальна синтаксична одиниця, яка є мінімальною одиницею і речення і словосполучення, саме цю концепцію буде взято за основу даної курсової роботи.

1.2.1. Мінімальна синтаксична одиниця

Мінімальна синтаксична одиниця – компонент речення або словосполучення, що виділяється на основі синтаксичного зв'язку чи семантико-синтаксичного відношення. (Вихованець, 1993).

У формально-синтаксичній структурі простого речення найменшими одиницями є члени речення, у семантико-синтаксичній — синтаксеми. Члени речення розрізняють за синтаксичними зв'язками, а синтаксеми – за семантико-синтаксичними відношеннями. (Шульжук, К. Ф. 2010).

На основі поданих цитат можна зробити висновок, що мінімальна синтаксична одиниця є членом речення або ж елементом словосполучення. Синтаксема позначає відношення між явищами дійсності, може бути окремим словом, а також і сполученням слів.

1.2.2. Словосполучення

Словосполучення – це два і більше повнозначних слова, поєднаних за змістом і граматично; непередикативна синтаксична одиниця, яка є лише компонентом в складі речення. (Караман та ін., 2011).

Повнозначні слова – це ті, які відповідають на питання. До повнозначних слів входять самостійні частини мови: іменник, прикметник, займенник, числівник,

дієслово, прислівник. Приклади повнозначних слів: багатоповерхівка відповідає на питання що?, жажливо – як?, твій – який?, нуль – скільки?, діагностувати – що робити?, опівночі – коли? і т.д.

До повнозначних слів не належать службові частини мови: прийменник, сполучник, частка. Вони є неповнозначними частинами мови, тобто виражають семантико-синтаксичні відношення між словами і не мають лексичного значення. Приклади неповнозначних слів: від, але, не і т.д. Варто зазначити, що вигук (службова частина мови) не належить до жодної з категорій, він слугує засобом вираження емоцій.

Приклади словосполучень: письмовий стіл (що? – стіл, стіл який? – письмовий), наполегливо працювати (що робити? – працювати, працювати як? – наполегливо). Наведені вище словосполучення складаються з двох повнозначних слів.

Відпочивали на перерві (що робили? – відпочивали, відпочивали коли? – на перерві), у блакитному небі (де? – у небі, у небі якому? – у блакитному). Ці словосполучення, на відміну від попередніх, складаються з трьох слів, одна лише два з них є повнозначними.

За будовою словосполучення поділяються на прості (непоширені, мають два повнозначних слова) та складні (поширені, мають три і більше повнозначних слова). Наприклад: гарна погода (що? – погода, погода яка? – гарна, два повнозначних слова), бездоганно виконати роботу (що зробити? – виконати, виконати що? – роботу, зробити як? – бездоганно, три повнозначних слова).

Варто розібрати яким саме зв'язком створюються словосполучення, на наступному прикладі: незграбний вигляд (що? – вигляд, вигляд який? – незграбний). Зв'язок за змістом встановлюємо за допомогою питання – який? Граматичний зв'язок здійснюється за допомогою закінчення «ий». Вигляд – це слово чоловічого роду, воно вимагає щоб і залежне слово було в чоловічому роді, на чоловічий рід вказує закінчення «ий». Граматичний зв'язок встановлюється за допомогою закінчень або закінчень і прийменників.

В словосполученні обов'язково є головне і залежне слово: головне – від якого ставимо питання, а залежне – до якого ставимо питання. Наприклад: цікава книжка (книжка – головне слово, цікава – залежне).

Варто зазначити, що не всі сполучення слів є словосполученням, є деякі виключення:

1. Граматична основа речення (підмет і присудок) не є словосполученням, адже це вже речення. Наприклад: Весна прийшла. Падає листя.

2. Однорідні члени речення (однорідними є ті члени речення, які відповідають на одне й те саме питання). Наприклад: сиділа і слухала, квіти й дерева. У словосполучення обов'язково має бути головне й залежне слово, в однорідних членах речення не можна від слова до слова поставити питання.

3. Поєднання прийменників із іменниками чи займенниками. Наприклад: до мене (це займенник з прийменником), на полі (це іменник з прийменником).

4. Складені форми слів. Наприклад: буду навчатися = навчатимусь (складена форма майбутнього часу), будеш малювати = малюватимеш

5. Фразеологізми (сприймаються як одне поняття, це стійкі вирази). Наприклад: зарубати на носі, не в тім'я битий

За способом вираження головного слова словосполучення поділяються на наступні категорії:

1. Іменникові (автомобільна дорога, книжкова полиця, сонячна панель);
2. Прикметникові (червоний від хвилювання, здатний працювати, неспроможний вивчити);
3. Займенникові (дещо незрозуміле, щось інше, кожний з нас);
4. Числівникові (дві книги, кілька купюр, шостий за списком);
5. Дієслівні (вибирати подарунок, підготувати проект, розвивати технології);
6. Прислівникові (далеко в лісі, зовсім недавно, пізно ввечері).

1.2.3. Речення

Речення – основна одиниця синтаксису, яка може складатися з одного слова або сполучення слів, які поєднуються між собою за допомогою закінчень і службових слів,

граматично пов'язаних та інтонаційно оформлених. Речення може виражати певну думку, емоційний стан, питання, твердження тощо. (Мельничайко & Криськів, 2019).

Речення - мінімальна комунікативна одиниця, яка про щось повідомляє й розрахована на слухове або зорове (на письмі) сприйняття. На відміну від слова і словосполучення, речення характеризується комунікативністю (передає конкретний зміст у логічно зрозумілих формах і здатне входити до будь-яких форм спілкування), відносною самостійністю (виражає відносно закінчену думку і відділяється від інших речень паузами) та структурною цілісністю (будується за певною структурною моделлю). (Кочерган, 2001).

Отже, речення виражає закінчений зміст і складається зі слова або словосполучення, що виражає певну думку, спогад, побажання або питання. В українській мові речення може бути простим, складеним або складним за будовою.

1.3. Особливості синтаксису корейської мови

Синтаксис (통사론) – це галузь, яка досліджує принципи, за якими два або більше слів (단어) поєднуються в словосполучення (구), речення (절) та речення (문장). У цей час «단어, 구, 절 та 문장» називаються синтаксичними одиницями. Найменша синтаксична одиниця – 단어, а найбільша – 문장. (구본관, 박재연, 이선웅, 이진호 & 황선엽, 2023).

Синтаксис (통사론) – це наука про правила, за якими слова (단어) утворюють речення (문장). Так само, як значення слова (단어) змінюється в залежності від порядку розташування морфем (형태소), значення речень (문장) у всіх мовах змінюється в залежності від порядку розташування слів (단어). (강현화, 박지순, 박수연, 안한나, 장준영, & 홍혜란, 2019).

Кожна мова має власні правила розташування слів, і якщо цих правил не дотримуватися, це буде простий набір слів, який не матиме сенсу. Сучасний синтаксис, що знаходиться під сильним впливом генеративної граматики, більше зосереджується на дослідженні принципу формування великих синтаксичних

одиниць шляхом поєднання малих синтаксичних одиниць, а не на аналізі кінцевого результату речень.

1.3.1. 단어와 어절

단어 (單語) слово – це найменша одиниця, яку можна використовувати самостійно та зі значенням. (강현화, 박지순, 박수연, 안한나, 장준영, & 홍혜란, 2019).

어절 (語節) синтаксичне слово – це найменша одиниця компонента речення, яку виокремлюють інтервалом. (강현화, 박지순, 박수연, 안한나, 장준영, & 홍혜란, 2019).

У корейських лінгвістів немає остаточного визначення мінімальної синтаксичної одиниці. Деякі вважають, що тільки слово (단어) може бути найменшою одиницею (구분관, 박재연, 이선웅, 이진호 & 황선엽 2023), інші ж визнають синтаксичне слово (어절), або ж вказують, що між словом (단어) та синтаксичним словом (어절) немає особливої різниці. (정재윤, 2017), а також є автори, які визначають ієрархічний зв'язок між словом та синтаксичним словом. (정훈, 2022).

Водночас з твердженням, що синтаксичному слові немає місця в синтаксисі, відмічають його користь, адже воно надає багато зручних аспектів у вивченні граматики та граматичних технік.

Наприклад:

1. 주어 – 민수가, 민수 (단어) – 가 (조사).

Підмет – 민수가, Мінсу (слово) – 가 (допоміжне закінчення).

2. 주어 – 내 친구 민수가, 내 친구 민수 (구) – 가 (조사).

Підмет – 내 친구 민수가, мій друг Мінсу (словосполучення) – 가 (допоміжне закінчення).

Автори вважають, що в синтаксисі не має бути поняття синтаксичне слово, вони визнають лише поєднання слова та частки (1.), та поєднання словосполучення та частки (2.). (한국어 문법 총론 1, 2023)

Інший приклад: 나는 누워서 우선 소를 본다. – Я ліг і перше, що я побачив це корова.

Автор поданого прикладу вважає, що кожне слово, з якого складається речення є синтаксичним (나는, 누워서, 우선, 소를, 본다), тобто він розглядає мінімальну синтаксичну одиницю по пробілам між словами, і не розділяє слова та частки, але і не заперечує визнання синтаксичного слова, як мінімальної синтаксичної одиниці. (정재윤, 2017).

1.3.2. 구

На відміну від неоднозначного визначення попередньої синтаксичної одиниці, з наступною є остаточна думка.

구 (句) словосполучення – це одиниця, яка об’єднує два або більше слів (단어) і не складається з поєднання підмета (주어) та присудка (서술어). (강현화, 박지순, 박수연, 안한나, 장준영, & 홍혜란, 2019).

구 (句) – об’єднання двох і більше тісно пов’язаних синтаксичних слів (або ж слів), яке використовується як одне ціле. Наприклад: 사람의 얼굴이 몹시 창백하다. (사람의 얼굴이 – обличчя людини, 몹시 창백하다 – дуже бліде). (정재윤, 2017).

Ця одиниця є протилежністю 절, яка у свою чергу представляє зв’язок між підметом та присудком. Іншими словами це група слів, які виступають єдиним цілим, але не місять елементів, необхідних для формування речення: підмета та присудка. Словосполучення можуть містити іменники та дієслова, але самі по собі вони не можуть функціонувати як речення, вони можуть бути тільки фрагментом речення.

У свою чергу словосполучення (구) поділяються на наступні категорії:

1. 명사구 (іменникові) в реченні 커다란 소가 풀을 뜯는다. «*커다란 소 – велика корова*» відіграє роль іменника;
2. 동사구 (дієслівні) в реченні 소는 풀을 아주 천천히 뜯는다. «*아주 천천히 뜯는다 – їдять дуже повільно*» вживається як дієслово;
3. 부사구 (прислівникові) в реченні 들에는 비가 아주 많이 내렸다. «*아주 많이 – дуже багато*» вживається як прислівник;
4. 형용사구 (прикметникові) в реченні 하늘이 몹시 푸르다. «*몹시 푸르다 – дуже блакитне*» вживається як прикметник;

5. 관형사구 (прийменникові) в реченні 이상은 아주 헌 책을 들고 다닌다. «아주 헌 – *дуже старий*» вживається як прийменник.

1.3.3. 절

절 (節) – це одиниця, що складається з підмета (주어) та присудка (서술어), але вживається не як самостійне речення, а як складова частина іншого речення (문장).

1.3.4. 문장

문장 (文章) – це граматично незалежна одиниця, що складається з одного або кількох пов'язаних слів і представляє повний зміст. Отож речення – це одне або декілька слів, що виражають закінчену думку. (강현화, 박지순, 박수연, 안한나, 장준영, & 홍혜란, 2019).

Найменша одиниця, яка представляє повний зміст під час вираження думок або почуттів усно чи письмово; одиниця, яка зазвичай складається з підмета та присудка (정훈, 2022).

Речення – це мінімальна мовна форма, яка виражає думки чи почуття в повному змісті. Основини ознаками речення є: завершений зміст; зв'язок між підметом та присудком; наявність позначки, яка вказує на кінець речення. (최천균, 2017).

Речення має семантично повний зміст і має маркер (표지), який формально вказує на кінець речення. На закінчення речення може вказувати крапка (마침표), знак питання (물음표), знак оклику (느낌표). У *말과 글을 살리는 문법의 힘*, 2017, вказано що 온점 є крапкою, а 마침표 – це термін який включає в себе 온점, 물음표 та 느낌표, однак наразі крапкою вважається саме 마침표, а не 온점. (*문체부보도자료-문장부호규정 개정*, 2014).

Речення найменша одиниця, яка представляє повний зміст під час вираження думок або емоцій усним або письмовим способом». речення повинно мати хоча б один підмет і один присудок.

Іноді підмет або присудок можуть бути опущені в реченні. Якщо на запитання *들에서 무엇을 보았다고?* – *Що ти побачив у полі?* відповісти *소.* – *корова.*, то

лише вираз «소.» можна вважати реченням. Це пояснюється тим, що пропущені підмети чи присудки можна вгадати через ситуацію чи контекст. (정재윤, 2017).

Висновки до Розділу 1

Визначення компонентів синтаксису в українській та корейській мовах є різним. Відтак, мінімальна синтаксична одиниця є спірним питанням в синтаксисі обох мов. В українській мові не всі лінгвісти визнають цю одиницю, а в корейській мові є багато варіантів визначення, в основному виділяють дві одиниці: слово (단어) або синтаксичне слово (어절).

Визначення словосполучення в обох мовах є ідентичним: це два і більше повнозначних слова, поєднаних за змістом і граматично, і не складаються з підмета та присудка. Однак вид словосполучення визначається за різним концептом: в українській мові за способом вираження головного слова, а в корейській мові залежно від того, яку роль виконує словосполучення в реченні. Види словосполучень також є різними, в українській мові словосполучення поділяються на іменникові, прикметникові, займенникові, числівникові, дієслівні, прислівникові, а в корейській на іменникові (명사구), дієслівні (동사구), прислівникові (부사구), прикметникові (형용사구), прийменникові (관형사구).

Стосовно наступної мовної одиниці: 절 (поєднання підмета та присудка). Це одиниця, якій немає аналогу в українській мові, цей термін існує тільки в корейській мові.

Термінологія «речення» в синтаксисі обох мов є тотожною: речення – це одне або декілька слів, які представляють повний зміст під час вираження думок або почуттів усно чи письмово. Це одиниця, яка зазвичай складається з підмета та присудка. Основини ознаками речення є: завершений зміст; зв'язок між підметом та присудком; наявність позначки, яка вказує на кінець речення.

На підставі наведеного вище, можна зробити висновок, що найбільшою відмінною рисою характеристики синтаксису обох мов є наявність 절 (речення) у корейській мові. Цій одиниці немає аналогу в українському синтаксисі. Водночас не

прослідковується вагома різниця між 절 та 문장. Отож, в Розділі 2 буде розглянуто різницю між цими двома одиницями, їх буде зіставлено з українським реченням, та для більш детального вивчення буде окреслено типи речень в обох мовах. Адже це допоможе визначити значення 절 в корейському синтаксисі та знайти йому аналог в українському.

РОЗДІЛ 2

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ТИПІВ РЕЧЕННЯ В КОРЕЙСЬКІЙ І УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ

2.1. Просте речення

Визначення простого речення в українській мові.

Для встановлення виду речення необхідно визначити кількість граматичних основ. Просте речення – це речення, яке містить одну граматичну основу (підмет та присудок). При цьому в українському синтаксисі є дві категорії простого речення:

1. Двоскладне (наявний і підмет, і присудок);
2. Односкладне (наявний один головний член речення; в односкладному реченні не буває підмета чи присудка, він називається головний член односкладного речення).

Односкладне речення поділяється на п'ять видів:

- Дієслівні

1. Означено-особові (можна точно визначити хто саме виконує дію):
Влітку найбільше люблю вишні. Ходімо зі мною в кіно? Відпочинь!
2. Неозначено-особові (не можна сказати хто саме виконує дію):
На Різдво часто ходять у гості. Тут недавно закінчили будівництво.
3. Узагальнено-особові (дія стосується всіх, часто це прислів'я чи афоризми):
Не навчиш вовка орати. Друга у скруті пізнають.
4. Безособові (немає суб'єкта, дія виконується сама по собі):
За вікном світало. Нам нічого від вас не треба.

- Іменні

Називні (немає присудка, тільки підмет):

Вогонь! Літній ранок.

За наявністю другорядних членів, речення бувають поширені (Ідуть теплі дощі. У лісі осінь.) і непоширені (Ідуть дощі. Осінь.).

Визначення простого речення в корейській мові.

홀문장 (просте речення) – це речення, у якому зв'язок між підметом і присудком встановлюється лише один раз, тобто просте речення складається з одного 절 (поєднання підмета та присудка).

Наприклад:

1. *영화가 정말 재미있었어!* – *Фільм був веселим.*

영화가 – 주어 (підмет), 재미있었어 – 서술어 (присудок).

2. *우산이 뒤집혔어!* – *Парасолька вивернулась!*

우산이 – 주어, 뒤집혔어 – 서술어.

3. *비가 너무 많이 와!* – *Йде занадто сильний дощ!*

비가 – 주어, 와 – 서술어.

4. *비바람 때문에 옷도 다 젖었어.* – *Мій одяг був весь мокрий через дощ і вітер.*

옷도 – 주어, 젖었어 – 서술어.

Якщо просте речення – це речення, яке має один зв'язок між підметом та присудком, можна подумати, що це має бути коротке речення, проте це не так. Щоб визначити тип речення потрібно орієнтуватися виключно на підмет та присудок, а не на другорядні члени речення.

В корейській мові немає такого поняття як двоскладне чи односкладне речення, на відміну від української мови. Проте в корейській мові визнається речення складене з одного слова, але воно немає категорій. Також відсутнє поняття поширене та непоширене речення, корейські лінгвісти підкреслюють, що тип речення визначається за підметом та присудком. Звісно, в корейській мові наявні другорядні члени речення, однак поширені речення не мають окремої категорії, як в українському синтаксисі.

Стосовно 절, це доволі складне поняття, якому в українській мові не знайдеться аналогу. В українському синтаксисі поєднання підмета та присудка вважається реченням, в корейській мові воно також може вважатися реченням, однак є деякі нюанси, які варто розглянути на прикладі.

1. 민수가 학교에 갔다. – Мінсу пішла до школи.

2. 민수가 학교에 가면 누나는 청소를 한다. – Мінсу йде до школи, а сестра прибирає.

У реченні 1. наявний один зв'язок підмета і присудка, цей тип структури називається 절. У деяких випадках, як у реченні 1., одне 절 стає одним 문장 (реченням), а в інших випадках, як у реченні 2., два або більше 절 (поєднання підмета та присудка) утворюють одне 문장 (речення). Речення, що складається з одного 절, (приклад 1.), називається 홑문장 (простим реченням), а речення, що складається з двох або більше 절, (приклад 2.), називається 겹문장 (складним реченням).

Отож в простому реченні поєднання підмета та присудка можна назвати 문장 (реченням), однак в складному реченні поєднання підмета й присудка не можна назвати 문장, це буде 절, що у свою чергу є складовою частиною 문장.

В українській мові немає такої синтаксичної одиниці, якщо оцінити структуру 절 в корейському синтаксисі, то його можна співвіднести з українським простим двоскладним реченням.

2.2. Складне речення

Визначення складного речення в українській мові.

Складне речення – це речення, яке має дві і більше граматичні основи. Іншими словами, це поєднання кількох простих речень, але просте речення може бути двоскладним і односкладним, тобто складне речення це не завжди об'єднання двох двоскладних речень.

Наприклад: Проходив дощ (двоскладне), а потім було зимно (односкладне).

Перша граматична основа проходив дощ (присудок та підмет) та друга було зимно (присудок).

Складні речення поділяються на чотири види:

1. Складносурядне – це складне речення, у якому прості (сурядні) речення рівноправні за змістом і пов'язані сурядним сполучником. Таке речення складається

із кількох незалежних одна від одної частин і сполучника між ними. Між частинами такого речення можна поставити крапку (на відміну від складнопідрядного) і використовувати їх окремо.

Наприклад: Настала весна – і сад розцвів.

Ці речення можуть використовуватися самостійно: Настала весна. Сад розцвів.

Сполучники сурядності розрізняються на:

- єднальні (і, й, та, ні...ні, ані...ані, і...і);
- протиставні (а, але, та (у значенні але), проте, зате, однак);
- розділові (або, чи, то...то, чи...чи, не то...не то, або...або).

2. Складнопідрядне – це складне речення, частини якого не рівноправні за змістом, граматикою і поєднуються підрядним сполучником (це не член речення та не відповідає на питання) чи сполучним словом (це член речення і відповідає на питання).

Наприклад: [Культурна людина та], (яка залишається культурною на самоті).
[головна частина], (яка...).

Тобто це речення, яке також поєднується сполучником, але у ньому є головна та підрядна частина. Саме від головної до підрядної частини ставиться питання.

Загалом існує три типи підрядних речень:

1) Означальне (підрядна частина пояснює чи характеризує одне зі слів головної частини, зазвичай іменник).

Наприклад: Не забуду ту мить, (яку?) коли вперше побачив її. Раптом Іванко побачив подарунок, (який?) що лежав під ялинкою.

2) З'ясувальне (підрядна частина пояснює одне зі слів головної частини, зазвичай дієслово, прикметник чи прислівник).

Наприклад: Мені сказали, (що?) що завтра магазин буде закритий.

Іванко хотів швидше дізнатися, (що?) що там усередині.

3) Обставинне (підрядна частина називає якусь обставину (час, місце, причину тощо), що стосується дії в головній частині).

Наприклад: Я повернуся додому, (коли?) коли розпочнеться відпустка.

Обставинне речення має декілька категорій:

- обставинне місця (який? яка? яке? які?)
- обставинне часу (коли? як довго? доки? з яких пір?)
- обставинне способу дії, міри і ступеня (як? яким способом? якою мірою? наскільки?)
- обставинне порівняльне (як? як саме? подібно до чого?)
- обставинне умови (за якої умови?)
- обставинне причини (чому? через що? з якої причини?)
- обставинне мети (для чого? з якою метою? навіщо?)
- обставинне допустове (незважаючи на що?)
- обставинне наслідку (умовно можна поставити питання і що ж? і який наслідок?)

3. Безсполучникове – це речення, частини якого об'єднуються в одне ціле тільки інтонацією, без сполучників і сполучних слів. У такому реченні ставляться розділові знаки: кома, двокрапка, тире.

Наприклад: Зорями небо вітало, квітами й піснею стріла земля.

На все впливає мови частота: зір глибшає, крацають уста, стає точнішим слух.

4. З різними типами зв'язку – це речення, що поєднує в собі частини, які з'єднані за допомогою різних видів сполучникового (сурядного і підрядного) та безсполучникового зв'язку. Тобто граматичних основ у такому реченні має бути мінімум три. Наприклад: Твоя душа за мною не жалкувала, а (сурядний зв'язок) тільки серце вражене сумує, і жаль тобі, що (підрядний зв'язок) ти мене кохаєш.

Наприклад: У повітрі дощ, і (сурядний зв'язок) гречка пахне тепло, немов (підрядний зв'язок) розлився бурштиновий мед.

Визначення складного речення в корейській мові.

접문장 (складне речення) – це речення, у якому підмет і присудок пов'язані два і більше разів. Складне речення в корейській мові має дві підкатегорії: 이어진문장 та 안은문장.

1. 이어진문장 – це речення, яке має послідовну структуру: 주어 + 서술어, 주어 + 서술어 (підмет + присудок, підмет + присудок). Даний тип речення є аналогом складного сполучникового речення в українському синтаксисі.

Наприклад: *즐거리가 재미있고, 등장인물도 모두 매력적이야.* – Сюжет цікавий і всі герої привабливі. *즐거리가* – 주어, *재미있고* – 서술어, *등장인물도* – 주어, *매력적이야* – 서술어. Можна простежити послідовний зв'язок: спочатку одна граматична основа, потім інша. Такий тип речень має дві підгрупи, хоч вони по структурі однакові, між ними є різниця.

- 대등하게 이어진 문장 – це речення, частини якого рівнозначні, якщо поміняти їх місцями загальне речення все рівно матиме сенс. Цей тип речення є еквівалентом для українського складносурядного речення.

Наприклад: *봄이 가고 여름이 왔다.* – Прошла весна і прийшло літо. Якщо частини речення поміняти місцями сенс не зміниться. *여름이 왔고 봄이 갔다.* – Прийшло літо і пішла весна.

Цей тип речень має три види сполучних закінчень:

✓ 나열 (перелік): -고, -면서

삶은 뜨겁고 죽음은 차갑다. – Життя гаряче, смерть холодна.

✓ 대조 (зіставлення): -지만, -나

사랑은 뜨거우나 속은 차갑다. – Любов гаряча, але всередині холодна.

✓ 선택 (вибір): -거나, -든지

삶이 어렵거나 운명이 어렵거나. – Життя складне або доля важка.

- 종속적으로 이어진 문장 – це речення, частини якого нерівні, якщо поміняти їм місцями, то втратиться сенс. Такий тип речення є еквівалентом для українського складнопідрядного речення.

Наприклад: *겨울이 오니까 날씨가 춥다.* – Прийшла зима, тому погода холодна.

Якщо частини даного речення поміняти місцями вийде наступне: *날씨가 추우니까*

겨울이 온다. – Зима прийшла, тому що холодно. Цей варіант є не правильним, тому що втрачено сенс.

Даний вид речення має різні типи сполучних закінчень:

- ✓ 원인 (причина): -서, -니까, -므로, -느라고
문법이 쉬워서 행복하다. – Я щасливий, тому що граматики проста.
- ✓ 연속 (безперервність/продовження): -자마자, -자
만나자마자 헤어졌다. – Ми розійшлися, як тільки зустрілися.
- ✓ 양보 (поступ): -어도, -더라도, -은들, -든지, -르더라도
이별하더라도 슬퍼하지 마라. – Навіть якщо ви розлучитесь, не сумуй.
- ✓ 의도 (намір): -러, -고자, -려, -려고
문법을 잘하러 애썼다. – Я докладала зусиль, щоб краще розуміти граматику.
- ✓ 과급 (поширення) (-게, -도록)
삶이 아름답도록 노력하자. – Давайте спробуємо зробити життя гарним.
- ✓ 당위 (необхідність): -어, -야
문법을 공부해야 한다. – Потрібно вивчати граматику.
- ✓ 전환 (зміна): -다가
그녀는 슬퍼하다가 바로 웃었다. – Вона сумувала, а потім відразу розсміялася.
- ✓ 비유 (метафора, порівняння): -듯이
계절이 기울듯이 인생도 기운다. – Так само, як змінюються пори року, змінюється і життя.
- ✓ 심화 (посилення): -르수록
사랑이 클수록 고통도 크다. – Чим більша любов, тим більший біль.

2. 안은문장 – це речення, яке містить інше речення, в ньому граматична основа не послідовна. Схематично воно має таку структуру 1. 주어 2. (주어 + 서술어) 1. 서술어. (1. підмет 2. (підмет + присудок) 1. присудок). 1 речення це 안은문장, а 2 речення – 안긴문장.

Наприклад: *여자 주인공이 눈이 부시게 예쁘더라.* – Головна героїня була сліпуче вродливою. 여자 주인공이 – 주어, (눈이 – 주어, 부시게 – 서술어), 예쁘더라 – 서술어.

В корейській мові, коли ви впевнені, про що йде мова, підмет іноді опускається.

Отже, важливо подумати про прихований підмет і подивитися на кількість присудків. Речення, яке входить в речення та використовується як його компонент називається 안긴문장, а речення, яке охоплює це речення називається 안은문장. В залежності від того яку роль відіграє речення 안긴문장 (речення, яке використовується як складова в іншому реченні тобто це 절) можна класифікувати типи речень 안은문장.

안긴문장 поділяється на наступні категорії:

- 명사절을 안은 문장 – це речення, яке функціонує як іменник. Формується наступним чином: присудок має наступні закінчення «음, 임, 기, 것» та додається частка «이, 가, 을, 를, 에».

Наприклад:

(유미의 말이 맞음)이 밝혀졌다. – виявилось, (що Юмі мала рацію).

나는(그가 이름난 예술가임)을 이제서야 알았다. – Я щойно дізнався, (що він відомий художник).

지금은(집에 가기)에 이르다. – Зараз ще рано, (щоб йти додому).

우리는(그가 정당했다는 것)을 알았다. – Ми знали, (що він справедливий).

- 관형절을 안은 문장 – це речення, яке функціонує як прийменник. Присудок має закінчення «은, 는, 르, 을, 던».

Наприклад:

나는(아유미가 입원했다는) 소식을 들었다. – Я почув новини, (що Аюмі госпіталізовано).

나는(그가 그린 꽃 그림을) 매우 좋아한다. – Мені дуже подобаються (квіткові картини, які він малював).

이 책은(내가 읽은) 책이다. – Це книга (яку я прочитав).

Бувають випадки, коли підмет пропущений:

(넓은) 밭에 보리가 익고 있다. – Ячмінь дозріває на (великому) полі. (в «밭이 넓은» пропущений «밭»). Це речення має наступну структуру: 서술어 (주어 + 서술어) (присудок (підмет + присудок)).

- 부사절을 안은 문장 – це речення, яке функціонує як прислівник. Присудок має закінчення «이, 리, 게, 도록, 서».

Наприклад:

그 도둑은 (소리도 없이) 집에 들어왔다. – Злодій (безшумно) проник у будинок.

그 아이가 (형과는 달리) 사교에 능하다. – (На відміну від старшого брата), ця дитина добре спілкується.

저 아이가 (재주가 있게) 생겼구나. – Цей хлопець виглядає (талановитим).

철수는 (밭에 땀이 나도록) 뛰었다. – Чолсу біг, (аж ноги спітніли).

길이 (비가 와서) 미끄럽다. – Дорога слизька (через дощ).

- 서술절을 안은 문장 – це речення, яке функціонує як присудок, воно має таку схему 주어 + 서술어 (підмет + присудок). Однак цілісне речення має лише один присудок, тому повне речення виглядає наступним чином: 주어 (주어 + 서술어) (підмет (підмет + присудок)).

Наприклад:

이 책이 (글씨가 너무 작다). – У цій книзі (шрифт замалий).

그 사람이 (아들이 의사다). – У цієї людини (син – лікар).

라면은 (칼로리가 높다). – Рамен (калорійний).

- 인용절을 안은 문장 – це цитований уривок, речення взяте з чужих слів чи записів.

У свою чергу поділяється на:

- ✓ 직접 인용 – це пряма мова, береться в лапки і додається «라고, 하고, 고».

Наприклад:

왕은 "내 죽음을 적에게 알리지마라" 라고 했다. – Король сказав: «Не дайте ворогові знати про мою смерть».

내가 아까 "너 라면 먹을 거야?"라고 물었지? – Я запитував раніше: «Ти збираєшся їсти рамен?».

유미가 "무슨 일이야?"라고 말했다. – Юмі запитала: «Що відбувається?».

✓ 간접 인용 непрямая мова не бореться в лапки і додається зазвичай «고», іноді «라고, 하고».

Наприклад:

밥 좀 달라고 말했다. – Я попросив трохи їжі.

꼬마가 이것이 내가 그린 얼룩말 그림이라고 말했다. – Дитина сказала, що це зображення зебри, яке вона намалювала.

절 – це одиниця, яка має підмет і присудок, але використовується як частина речення. В складному реченні (겹문장) 절 не може вважатись повноцінним реченням (як в простому реченні), воно є лише складовою частиною. Складне речення в корейській мові має дві підкатегорії: 이어진문장 та 안은문장.

안은문장 поділяється на дві частини: 안은문장 та 안긴문장. 안긴문장 це речення, яке використовується як складова в іншому реченні, тобто це 절, і воно має наступні категорії: 명사절, 관형절, 부사절, 서술절, 인용절.

Висновки до Розділу 2

Стосовно визначення простого речення в українській та корейській мові, воно є наступним. В синтаксисі обох мов просте речення складається з підмета та присудка, однак в українському синтаксисі просте речення може бути двоскладним (наявність підмета й присудка) та односкладним (наявність лише підмета або присудка), воно в свою чергу поділяється на п'ять типів. В корейському синтаксисі такого поняття не існує, простим реченням може бути лише поєднання підмета та присудка. Можна сказати, що українське просте двоскладне речення є еквівалентом корейського

простого речення. Проте в корейській мові визнається речення складене з одного слова, але воно немає категорій.

Щодо складного речення, в корейському і в українському синтаксисі зазначено, що це речення, яке містить дві і більше граматичні основи. Іншими словами це речення, яке складається з двох простих речень. Однак в українській мові речення може бути двоскладним або ж односкладним, в корейській мові такого поняття немає, але існує два виключення: 1) 서술절을 안은 문장 – це речення, яке функціонує як присудок. 서술절 має таку схему підмет + присудок. Однак цілісне речення має лише один присудок, його схема виглядає наступним чином: підмет (підмет + присудок). 2) 관형절을 안은 문장 – це речення, яке виконує функцію прикметника, в такому реченні бувають випадки, коли підмет пропущений, речення має таку структуру: присудок (підмет + присудок). В цих двох виключеннях не наявно поєднання двох граматичних основ, тому можна сказати, що і в корейському синтаксисі складне речення може містити не тільки двоскладні речення, але і односкладні, проте їм не виділено окрему категорію, їх просто вважають виключенням.

В корейському синтаксисі типів складного речення набагато більше ніж в українському синтаксисі. Є типи речень, які є тотожними: складносурядне (대등하게 이어진 문장) та складно підрядне (종속적으로 이어진 문장), інші ж види не є тотожними. В українській мові вид складного речення встановлюється по граматичних основах та типу зв'язку. Зазвичай від головної частини до підрядної ставиться запитання, і саме по запитанню і сполучнику визначається тип речення.

В корейській мові тип речення встановлюється відповідно до розташування підметів і присудків, та за граматичними правилами: як виражено 절 (поєднання підмета та присудка,). В корейській мові тип речення не визначається по запитанню як в українській мові, тут наявні чіткі правила та структура, за якою розрізняють типи речення.

Щодо 절, це поєднання підмета та присудка, як було досліджено вище 절 має два види вираження: 1) 절 може бути реченням, а саме 홑문장 (простим реченням), в українській мові аналогом до цього терміну є просте двоскладне речення; 2) В

реченні (문장) 절 є складовою частиною речення і не може бути 홑문장. В складному реченні воно також може виступати як 안긴문장, і поділяється на наступні категорії: 명사절, 관형절, 부사절, 서술절, 인용절.

ВИСНОВКИ

Синтаксис - це галузь мовознавства, яка вивчає структуру фраз, речень та текстів у мові. Вивчення синтаксису допомагає розуміти, як правильно утворювати речення, які слова та яким чином розташовувати в реченні для передачі потрібного значення. Вивчення правил синтаксису допомагає уникнути непорозумінь і неправильного сприйняття тексту, а також покращує комунікаційні навички.

Синтаксис важливо вивчати не лише для того, щоб правильно висловлювати свої думки, але й для розуміння мовлення інших людей. Чітко сформульовані речення зрозумілі кожному, дозволяють ефективно спілкуватися та передавати інформацію. В будь-якій людській діяльності важливо вміти складати речення для передачі складних ідей та аргументації позиції. Таким чином, знання синтаксису є важливою складовою грамотності, яка впливає на нашу успішність у різних сферах життя.

Отже, доцільність вивчення синтаксису полягає в тому, що він допомагає уникнути непорозумінь у комунікації, адже розуміння правильної структури речень важливо як для письмового, так і для усного мовлення.

В Розділі 1 було вивчено структуру синтаксису корейської та української мов, і було проведено їх порівняння. Отож в українській мові синтаксис поділяється на мінімальну синтаксичну одиницю (однак не всі лінгвісти включають цю одиницю), словосполучення та речення. В корейському мовознавстві синтаксичних одиниць більше: по-перше, немає єдиної думки стосовно мінімальної синтаксичної одиниці, деякі лінгвісти вважають, що це слово (단어) або синтаксичне слово (어절), дехто вважає їх за дві окремі одиниці, далі йде словосполучення (구).

Визначення словосполучення в обох мовах є ідентичним: це два і більше повнозначних слова, поєднаних за змістом і граматично, і не складаються з підмета та присудка. Однак вид словосполучення визначається за різним концептом: в українській мові за способом вираження головного слова, а в корейській мові залежно від того, яку роль виконує словосполучення в реченні. Види словосполучень також є різними, в українській мові словосполучення поділяються на іменникові, прикметникові, займенникові, числівникові, дієслівні, прислівникові, а в корейській

на іменникові (명사구), дієслівні (동사구), прислівникові (부사구), прикметникові (형용사구), прийменникові (관형사구).

Наступною синтаксичною одиницею є поєднання підмета та присудка (절), і найбільшою синтаксичною одиницею є речення (문장). Термінологія «речення» в синтаксисі обох мов є тотожною: речення – це одне або декілька слів, які представляють повний зміст під час вираження думок або почуттів усно чи письмово. Це одиниця, яка зазвичай складається з підмета та присудка. Основини ознаками речення є: завершений зміст; зв'язок між підметом та присудком; наявність позначки, яка вказує на кінець речення. В цьому розділі було зіставлено всі синтаксичні одиниці та види словосполучень, а також окреслено спосіб за яким утворюються словосполучення в корейській та українській мовах.

Найбільшою відмінною рисою в структурному складі синтаксису обох мов є наявність 절 (поєднання підмета та присудка) в корейській мові. Такої синтаксичної одиниці в українській мові немає. Саме це є найбільшим спірним питанням у порівнянні синтаксису обох мов.

Водночас не прослідковується вагома різниця між 절 та 문장. Отже, в Розділі 2 розглянуто різницю між цими двома одиницями, їх зіставлено з українським реченням, та для більш детального вивчення окреслено типи речень в обох мовах. Саме це допомогло визначити значення 절 в корейському синтаксисі та знайти йому аналог в українському.

В даній роботі було здійснено порівняння визначення простого речення. В синтаксисі обох мов просте речення складається з підмета та присудка, однак в українському синтаксисі просте речення може бути двоскладним та односкладним, останнє в свою чергу поділяється на п'ять типів. В корейському синтаксисі такого поняття не існує, простим реченням може бути лише поєднання підмета та присудка. Можна сказати, що українське просте двоскладне речення є еквівалентом корейського простого речення. Проте в корейській мові визнається речення складене з одного слова, але воно немає окремого визначення та категорій.

Щодо складного речення, в корейському і в українському синтаксисі зазначено, що це речення, яке містить дві і більше граматичні основи. Іншими словами це речення, яке складається з двох простих речень.

Однак в українській мові речення може бути двоскладним або ж односкладним, в корейській мові такого поняття немає. Разом з тим існує два виключення: 1) 서술절을 안은 문장 цілісне речення має лише один присудок, його схема виглядає наступним чином: підмет (підмет + присудок); 2) 관형절을 안은 문장 – це речення, яке виконує функцію прикметника, в такому реченні бувають випадки, коли підмет пропущений, речення має таку структуру: присудок (підмет + присудок). В цих двох виключеннях немає поєднання двох граматичних основ, тому можна сказати, що і в корейському синтаксисі складне речення може містити не тільки двоскладні речення, але і односкладні, проте їм не виділено окрему категорію, їх просто вважають виключенням.

Є типи речень, які є тотожними: складносурядне (대등하게 이어진 문장) та складнопідрядне (종속적으로 이어진 문장), інші ж види не є тотожними. В українській мові вид складного речення встановлюється по граматичних основах та типу зв'язку. Зазвичай від головної частини до підрядної ставиться запитання, і саме по запитанню і сполучнику визначається тип речення.

В корейській мові тип речення встановлюється відповідно до розташування підметів і присудків, та за граматичними правилами: як виражено 절 (поєднання підмета та присудка,). В корейській мові тип речення не визначається по запитанню як в українській мові, тут наявні чіткі правила та структура, за якою розрізняють типи речення.

АНОТАЦІЯ

언어학의 중요한 부분 중 하나는 의미 있는 문장을 만들기 위해 단어를 언어 구조로 배열하는 규칙과 그들 사이에 어떤 연관성이 있는지 연구하는 통사론이다. 언어학의 맥락에서 통사론을 고려하는 것은 언어가 의사소통의 수단으로 작용하는 원리를 이해하는 것을 가능하게 한다. 그러므로, 통사론을 배우는 것은 언어뿐만 아니라 서면으로도 중요하기 때문에 의사소통의 오해를 피하는 데 도움이 된다.

본 논문의 목적은 한국어와 우크라이나어 통사론의 구조적 특징과 용어를 비교하여 이들 사이의 공통점과 차이점을 파악하는 것이다.

한국어와 우크라이나어의 통사론 구조를 연구하고 비교했다. 따라서 우크라이나어에서 통사론은 최소 통사론 단위(그러나 모든 언어학자가 이 단위를 포함하는 것은 아님), 구와 문장으로 구분됩니다.

한국어에서 통사론 단위는 더 많다. 첫째, 최소 통사론 단위에 대한 합의가 이루어지지 않고 있다. 일부 언어학자들은 이 단어 또는 어절을 두 개의 분리된 단위로 간주하고, 그 다음에 구이다. 다음의 통사론 단위는 절 (주어과 사술어 조합)이다. 그리고 가장 큰 단위는 문장이다. 모든 통사론 단위와 그 종류를 일치시켰다.

두 언어의 구조적 통사론 구성에서 가장 큰 특징은 한국어의 절(주어과 사술어 조합)이다. 우크라이나어에는 그러한 통사론 단위가 없다. 이것은 두 언어의 통사론을 비교하는 데 있어서 가장 논란이 많은 문제이다. 그러나 절과 문장의 큰 차이는 보이지 않는다. 따라서 본 논문은 두 개의 단위 사이의 차이를 검토하고, 우크라이나어와 비교하며, 보다 상세한 연구를 위해 두 언어로 된 제안의 유형을 식별한다. 이것은 한국 통사론에서 절의 가치를 결정하고 우크라이나 통사론에서 절의 유사점을 찾는 데 도움이 되었다.

키워드: 통사론, 단어, 어절, 절, 문장, 주어, 사술어.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИ ДЖЕРЕЛ

- Вихованець, І. Р. (1993). Граматика української мови. Синтаксис: Підручник. Київ: Либідь.
- Глущенко, В.А., Ледняк, Ю.В., Овчаренко, В.М., & Рябініна, І.М. (2010). Граматична будова мови: Навчальний посібник для студентів. Слов'янськ: Видавець Маторін Б.І.
- Дуденко, О. В. (2017). Синтаксис української мови: навчальний посібник. Умань: ВПЦ «Візаві».
- Караман, С. О., Караман, О. В., Плющ, М. Я., Степаненко, М. І., Горошкіна, О. М., Бакун, З. П. ... Кочеткова, А. І. (2011). Сучасна українська літературна мова: навч. посібник для студ. вищ. навч. закл. Літера ЛТД.
- Ковальчук, М. П. (2017). Синтаксис сучасної української мови. Івано-Франківськ: НАІР.
- Кочерган, М.П. (2001). Вступ до мовознавства. Київ: Академія.
- Левицький, А.Е., Сингаївська, А.В., & Славова, Л.Л. (2006) Вступ до мовознавства: Навчальний посібник. Київ: Центр навчальної літератури.
- Мельничайко, О.І., & Криськів М.Й. (2019). Навчально-тренувальні вправи з синтаксису складного речення з принагідним повторенням синтаксису простого речення, будови слова і словотвору. Тернопіль: Навчальна книга – Богдан.
- Слинько І.І., Гуйванюк Н.В., & Кобилянська М.Ф. (1994). Синтаксис сучасної української мови: Проблемні питання. Київ: Вища школа.
- Шульжук, К. Ф. (2004). Синтаксис української мови. Київ: Академія.
- Шульжук, К. Ф. (2010). Синтаксис української мови (2-ге видання). Академія.
- 윤희술, 윤희라, & 강준구. (2023). 초등 국어 문법 한 권으로 끝내기. 다락원.
- 강현화, 박지순, 박수연, 안한나, 장준영, & 홍혜란. (2019). 전공 한국어 인문. 과주시: 다락원.
- 구본관, 박재연, 이선웅, 이진호, & 황선엽. (2023). 한국어 문법 총론 1: 개관, 음운, 형태, 통사. 집문당.
- 정재윤 (2017). 말과 글을 살리는 문법의 힘: 두고두고 찾아보는 한국어 사용 설명서. 시대의창.

정훈. (2022). 한국어교육능력검정시험 필수 핵심 이론서. 개정판.

최천균. (2017). 뿌리깊은 나무: 1 편 국어문법. 고양시: 도서출판 좋은땅.

국어정책과. (2014). 문체부보도자료-문장부호규정 개정. Ministry of Culture, Sports
and Tourism. Відновлено 3

https://www.mcst.go.kr/kor/s_notice/press/pressView.jsp?pSeq=13842